

*Eén voor één
gaan ze uit
deur klapt dicht*

*nog twee
stilte overheerst
nog even*

*in de verte
stemmen van mensen
droom van stilte*

voorbij.

Lieve R.

In deze ‘**dichter(blij)gebracht**’ even een terugblik op een deugddoende en vérijkende poëzievakantie met Samana in Zandhoven. We hadden het genoeg een gretige groep met 22 deelnemers op een hoger poëzieniveau te mogen brengen. Een dichtbundel van 30 bladzijden was een door alle deelnemers geapprecieerd cadeau. Fijn daar nog even bij stil te staan! Niet met een gedicht uit de bundel maar met eentje dat mij ‘last minute’ werd toegeschoven. Door iemand die nog nooit een gedicht geschreven had en nog héél ver af stond van dichtkunst. Heel voorzichtig toonde ze me haar werkje. Met toch wel een zeker wauw-gevoel gaf ik het terug met de melding dat ik er veel - en nog meer - in zag. Een paar dagen later beschreef ze de oorsprong van de verzen. [Het gaat over hoe ik die 10 minuten beleefde. Ik zag de mensen naar buiten gaan, ook de medewerkers, wij bleven over. Je was aan het werken; er kwam ook geen geluid van jou, alleen de stilte overheerste alles. Ik wou de stilte nog even vasthouden, maar de medewerkers kwamen al terug. De droom was voorbij.]

Vanuit deze ‘genese’ en het advies om een aantal witregels (niet alleen in de vorm van een pauze) in te lassen, voegen we graag nog andere en poëtische ‘uit-wegen’ toe aan het gedicht van Lieve R.

‘*Eén voor één*’ wijst op een sterk observatievermogen en een gevat aanvoelen van de omgeving en de personen die er zich bevinden. Met ‘*gaan ze uit*’ kan men verwijzen naar een weggaan op pad naar spel en ontspanning. Een verlaten gevoel maakt zich van de persoon meester, beklemtoond met ‘*deur klapt dicht*’. Meerdere gevoelens opgeslagen in drie woorden! Volgt er een eenzaamheid waar

ze zo bang voor is? Of meer – uiteraard zonder de oorsprong van het gedicht te volgen – mogen we vrezen voor een bedreiging wanneer twee personen (nadat de deur met een klap is dichtgeslagen) alleen achterblijven? Wie is dan de tweede persoon? Heeft hij/zij zich opgedrongen? De witruimte na de eerste strofe doet de lezer nadenken over ‘nog twee / stilte overheerst / nog even.’ Voel je de bedreigende klemtoon met de herhaling van ‘nog’? Terwijl de schrijfster extra wou genieten van een stiltemoment na een drukke werkdag, krijgt ‘stilte’ hier een bijklank waarin angst overheerst, en verder uitdijt in de volgende witregel. Er volgt een tegenstelling tussen de stemmen van de mensen buiten in een gezellig samenzijn en een ‘droom van stilte’ die bruusk (alweer uitgebeeld door een witregel) afgebroken wordt met ‘voorbij’. Volgt er een trauma? Voelen we hier niet de kracht van poëzie, waarin woorden zoveel meer kunnen betekenen dan hoe ze oorspronkelijk worden bedoeld? Of hoe men – met wat fantasie en creativiteit – in een gedicht een veel langer verhaal kan lezen... Er zijn zoveel wegen om tot poëzie te komen. (HVdS)